

ДРАГАНА АБРАМОВИЋ

СЕКС ЗА ПОНЕТИ

Позоришна игра у неколико сцена

Драгана Абрамовић је рођена је у Београду, магистрирала драматургију на ФДУ.

ТВ драме су јој откупљиване, снимане, емитоване, награђиване и продаване у свету (*Бело као снег и ѝиис*, *Асканије, волим те*, *Герила*, *Браћ или сестра*, *Хајде да живимо заједно итд.*) Написала је сценарио за играни филм *Урош блесави*, *ТВ филм Добре намере*.

Написала је сценарија за ТВ серије *Кључ за све браве*, *Рођаци из Лазина*, *Пази, свеже обојено*, *Пиѝа не ѝиѝа* (за РТРС), *Тајне обичних ствари и друже*. Написала је и велики број сценарија за музичке, документарне и пригодне ТВ програме. За новине и стручне часописе пише рецензије за књиге. Пише радио драме (*Дуњин иѝроказ*, *. Луѝање у будућноѝи*,) , *Добро јуѝро децо* и радио прилоге за различите емисије. *Секс за ѝонетѝи*, као радио драму, емитовао је Радио Београд 2003. године.

Позоришна драма *Јавор на шинама* објављена је у 1. књизи едиције *Савремена срѝска драма*. Премијера позоришне драме *Београдски локвањ* је изведена јуна 2001. у *Театру Т*, а објављена у 31. књизи едиције *Савремена срѝска драма* октобра 2007, а *Змија у недрима* у 44. књизи исте едиције 2010 године.

До сада је објавила следеће књиге:

збирка прича за децу *Мали воз Туѝуко* (Београд, *Вајаѝи* 2000. год. , добитник награде *Досѝѝејево ѝеро*), у оквиру едиције *Тајне обичних ствари* објавила *Новац*, *Књига*, *Оловка* и *Саѝи* (*Завод за издавање уѝбеника*), *Коѝља у води* , роман епске фантастике (Змајеве деѝје игре, Медија Арт, 2008) Од стручних књига из драматургије:

Деца ТВ драме (РТС 2003. године) и прилоге за различите стручне књиге и зборнике.

Као уредник у Дечијој редакцији РТС-а реализовала је велики број телевизијских програма.

Сада пише кратке приче унуцима Маши и Аљоши, гаји цвеће, брине се о два пса и две мачке, и склапа у глави најбољи текст који може да напише.

Драгана АБРАМОВИЋ

СЕКС ЗА ПОНЕТИ

Позоришна игра у неколико сцена

ЛИЦА:

АНА
МАРА
БАНЕ
МИСИЛО
МИЛА
ЗОРАН
МИРА
МАЈКА
ОТАЦ
МИША

I сцена

Скромно ојремљена дневна соба са њирјезаријским и кухињским делом. Доминира њолуконцерјни клавир. У собу бучно улази Ана, средњошколка неупадљивој изгледа.

АНА: Мама, шта ти је?

МАРА: Молим те, скувај ми чај. Не, направи ми сок од сирупа, а онда иди у апотеку и узми ми овај лек.

АНА: Забога, шта ти се догодило?

МАРА: Ређиђу ти касније. Молим те, направи ми сок.

Дискрејно зајворена врати.

МАРА: Била сам на абортусу.

АНА: *(Збуњено)*
С ким?

МАРА: Сама, нисам хтела никога да гњавим.

АНА: Нисам то питала. Није важно. Зар то није мало... чудно?
Мени стално дајеш савете.

МАРА: Мислила сам да сам ја веђ скоро заштиђена, а то скоро ме је средило. Нисам ни рекла Миши; као да би га се то и тицало.

АНА: Идем ја по тај лек.

МАРА: Седи мало поред мене док не заспим.

АНА: Да ли је болело?

МАРА: Није, добила сам тоталну наркозу.

АНА: А сада?

МАРА: Да, скупља ми се утроба. Стварно сам могла бар ово да прескочим, а кошта ђаво и по.

АНА: Што га ниси родила, ја бих га чувала. Слатку, малу бебицу.

МАРА: Иди бре дете, не могу ни нас две да исхраним.

АНА: Колико пута си, мислим била на абортусу?

МАРА: Не знам, не бројим такве ствари.

АНА: Забога, као да си простакуша.

МАРА: Шалим се. Ово ми је други пут. Имала сам један са твојим татом после твог рођења.

- АНА: Зар ви нисте одмах прекинули?
- МАРА: Не, још две године смо се кришом састајали. И моји и његови родитељи би нас задавили да су знали, а могли су да нас пусте да се венчамо и живимо нормално са тобом. Ко је имао користи од њихове тврдоглавости. Ко зна.
- АНА: Зашто мене ниси абортирала?
- МАРА: Отишла сам, али ми је докторка рекла да онда можда више нећу имати деце, и ја сам те оставила.
- АНА: Идем по лек.
- МАРА: Још јуче сам ти нешто купила, и због ове фрке сам заборавила. Узми, у ташни је.

Ана шушка кесом.

- АНА: Лепа мајица, пробаћу је преко дукса.
- МАРА: Немој, раширићеш је.
- АНА: Нећу, довољно је растегљива.
- АНА: Иначе, прича се о матурској екскурзији Грчка је у питању, и одговору. Шта ти мислиш о томе?
- МАРА: Колико ће да кошта?
- АНА: Не знам, али очекују од нас одличних ђака, да путујемо. Размисли.

Мара уједначено дише, Ана шушка харѿицијом, обува се, узима јакну.

- МАРА: Узми новац, у апотекама нема лекова на рецепт, можда ћеш морати да га купиш у приватној апотеци.
- АНА: Да ли могу да купим нешто да поједем?
- МАРА: Ако ти остане пара.
- АНА: Треба ми и за маркицу за превоз, не могу стално да се шверцујем.
- МАРА: И ја се шверцујем, а ја сам факултетски образована, са дипломом.
- АНА: Али, мама, избаце ме из баса, па касним.
- МАРА: Пођи раније, сада ћу дефинитивно да спавам.
- АНА: Добила сам пет минус из филозофије.
- МАРА: Ма, ти си сјајна. Кад чујем жене како се жале на своју децу ја само одахнем и ћутим, да не урекнем. Ти си заиста сјајна Еко девојка.

- АНА: Какав урок? Ти си исувише факултетски образована да би веровала у то.
- МАРА: Не ради се о вери, него о сујевељу. Тачно знам кад сам ово закачила. Било је брзо и ружно, и нисам уопште желела али да не бих правила сцене, и да те не будим, ја сам пристала.
- АНА: Нисам ја крива.
- МАРА: Какви ти, ја сам крива, али зашто морам да платим сваку несмотреност? Дежурна сам двадесет и четири часа да ми нешто не промакне, и опет погрешим. Зар ми није већ довољно тешко?
- АНА: Мама, све ће бити у реду. Ја ћу бити богата и купићу ти јахту, опловићемо око света. Мора да постоји неки добар разлог због кога сам се ја родила. Видећеш, биће нама добро.
- МАРА: *(Једва се насмеје)*
Иди дете.

Ана журно излази. Треснућа вратица. Зајамњење.

II сцена

Банетџова соба. Скоро исџа као Анина, али са џроменом довољном за заџамњење. Он свира на клавиру. Звоно на вратџима. Улази Ана.

БАНЕ: Ана. Баш сада сам желео нешто слатко да поклоним мојој слаткој... дами. Нисмо се видели три дана. Шта си радила?

АНА: Човек плаче чим се роди, а сваки дан му казује зашто. Дај ми ту чоколаду.

Ана шушка омоџом чоколаде, џласно је усркава, онда шушка џа-џирним марамицама и џласно издува нос.

АНА: Мост између туге и радости није дуг.

БАНЕ: Извини, на чему си?

АНА: *(Насмеје се)*
На папирним марамицама, због ове алергије. Знаш ли ко је дао нацрт за каросерију старог Спаचेка? Пикасо.

БАНЕ: Скини тај мантил.

Неџџо џада на џод.

БАНЕ: Какав ти је то лек?

АНА: Марино је. Квино је.

БАНЕ: Видео сам је данас са једним старијим човеком.

АНА: Данас?

БАНЕ: Не, јуче. Зашто је то важно, мислим кад сам је видео.

АНА: Па, шта?

БАНЕ: Немој да слезеш раменима, оставља ружан утисак. Како то да те квини швалери све мање занимају? До сада си је ловила као кученце.

АНА: Хоћеш да одем?

БАНЕ: Хоћу да ме пољубиш.

АНА: Чудно сивило, као да немаш облик. Расипаш се.

БАНЕ: А знаш ли како ти изгледаш?

АНА: Како?

БАНЕ: Лепо.

- АНА: Идем ја, идем. Погледам лево – празно. Погледам десно – празно. Идем даље. Ни брзо, ни полако. Онако- средње. Испред мене дрво. Обиђем га. Покушам да га ишчупам – ништа. Пођем назад од напред. Погледам лево – ништа; ни пуно ни празно онако – средње, погледам десно – ништа; ни пуно ни празно, онако- средње. Станем, и размишљам. Да ли да наставим назад, или да се вратим напред.
- БАНЕ: Ти би у шаху била једино коњ.
- АНА: Кобила. Баш те давим.
- БАНЕ: Не, мало си досадна, и логореична, у ствари, ти си као нагазна мина. Покушаћу да те демонтирам.
- АНА: Не верујем да ћеш успети.
- БАНЕ: Већ сам успео до пола.
- АНА: Сањај. Сада бих волела да смо на неком топлом острву у океану, да пијемо коктеле са оним дебилним кишобранчићима, и да једемо пуно тропског воћа. Желела бих да смо било где, само не овде.
- БАНЕ: Ево ти, дуни, осетићеш се безбрижније.
- АНА: Нећу вештачки да се осећам безбрижније, хоћу да живим другачије.
- БАНЕ: Дај ми руку. Волим те малецка, зар не качиш, пуно те волим.
- АНА: Како ме ти волиш, кад ја не волим себе?
- БАНЕ): Ја те другачије видим. Хајде да се мазимо.
- АНА: Пустите ме, нећу.
- БАНЕ: Али, ја хоћу.
- АНА: Морам да однесем Мари лек.
- БАНЕ: Неће умрети због пола сата.
- АНА: Хоћу да разговарамо.
- БАНЕ: Ово звучи озбиљно.
- АНА: Не схватам те уопште, имам осећај да понекад пробијем малени део на твом оклопу, додирнем ти језгро, али само понекад. Осећам те као старијег брата, пријатеља, а ти тражиш пажњу заљубљене девојке. Причала сам ти све и свашта. Увек ме саслушаш. Волим те, али не онако како замишљам праву љубав, волети, бити заљубљен.

- БАНЕ: Знаш ли колико пута сам већ чуо ту причу о неразумевању. Досадна је до бола. И ја желим некуд да одем.
- АНА: Ти бар можеш. Твој отац све може, он је миљеник лета.
- БАНЕ: Пре две недеље си ми рекла да сам чудан лик. Нико од твојих другова не говори као ја, нити има стрпљења икога да слуша. Не слушају ни сами себе. Шта је онда ово сад? Каква је ово жвака о нашем неразумевању? Боже, све сам видео, све знам.
- АНА: Шта ти причаш?
(Имиѿира ѿа)
Све сам видео, све знам. Врага знаш. Прошао си оно што је било у уском кругу којим се крећемо. Да ниси можда стварно путовао? Смучиле су ми се приче маминах пријатеља о томе где су све путовали, и шта су све видели. Ми смо на робији, не, ми смо на: игли, Пинку, огољених пуака.
- БАНЕ: Ти си стреит, али мора да си бар мало на лудилу, или вишку памети?
- АНА: (Насмеје се)
Ја сам на загађеном ваздуху.
- БАНЕ: Дођи, пољуби свог Банета, то је само ПМС.
- АНА: Није, на жалост је БМВ, касни ми.
- БАНЕ: Да није... ?
- АНА: Увек ми касни, и никада не знам када ми је ПМС. Још није редовна, каже Мара. Тек после првог порођаја би требало да ми се среди.
- БАНЕ: Не мислиш, ваљда да се удајеш? Мене искључи
(Зайева)
All I need is love.
- АНА: Не бој се, нећу да те одвојим од твојих журки, друштва, дроге, алкохола и курви. Само ти уживај.
- БАНЕ: Никад нисам ишао са курвама. То је Мисилово поље делања.
- АНА: Светло поље. Ти си идиот. У двадесетој години бити тако ужасно стар. Ходаш мртво, никада не звиждиш, никада не шутнеш конзерву, не вучеш ноге кроз опало лишће.
- БАНЕ: Из ког је то филма, кеве ти? Шта ти хоћеш?

- АНА: Желим да се разиђемо.
- БАНЕ: То сам и очекивао. Шта сам погрешно? У реду, разиђемо се, али надам се да ћемо остати другови Морам по некад да те видим... Дођи да те пољубим. За ових три месеца си ми рекла толико лепих ствари. Нико до сада није толико волео моје пољупце као ти.
- АНА: Да, ти волиш да остајеш у вези са бившим девојкама. Она Мила ми се попела на...
- БАНЕ: Она је сада са Зораном, а он ми је добар ортак. Нећу ваљда да прекинем другарство због обичне цупи?
- АНА: И ја ћу бити обична цупи ?
- БАНЕ: Са тобом први пут осећам да губим нешто драгоцено Не могу ништа да урадим. Нешто се ипак испречило између нас, не могу да га опипам; а почело је сјајно. Сећаш се...
- АНА: (*Уиџада му у реч*)
Одсвирај ми нешто. Када сам видела ову бесмислену клавирчину и код тебе, и то ми се учинило судбински. Само, што ти волиш да свираш, а мене Мара није успела да натера да прегурам ни прву годину.
- БАНЕ: Одавно ни ја не свирам.
- АНА: Молим те, бар сонатину за почетнике.
- БАНЕ: Седи на кревет. Зашто се завлачиш под клавир? Шта ти је?
- АНА: Одувек ми је била жеља да слушам одавде. Бане нешто засвира.
- Отворена вратица. Улазе Оџац и Мајка.*
- АНА: Добар дан. Извините... ја...
- БАНЕ: Тата, мама, рекао сам вам да не улазите без куцања.
- ОТАЦ: Бане, мислио сам да ћеш са нама код стрица.
- БАНЕ: Тата, долази ми друштво.
- МАЈКА: Ти никада нећеш са нама у посете. Једи, ниси довољно ручао.
- ОТАЦ: Стриц је желео са тобом да разговара о једном пројекту.
- МАЈКА: Због тога и не мора да иде, његов задатак је само да учи.
- ОТАЦ: То смо рекли и када смо га ослободили од војске, па већ трећи пут уписује прву годину.

МАЈКА: Нећемо опет о томе. Једи.

АНА: Довиђења.

Банетѿови родителѿи излазе без ѿоздрава.

БАНЕ: Тако су арогантни.

АНА: Може им се.

Бане свира.

АНА: Идем кући.

БАНЕ: Остани са мном. Још само мало. Зар ти је то толико тешко?

АНА: Није ми тешко. Лажем, тешко ми је. Причам глупости само празне речи прикупљене околo, случајно ухваћене Лажем и тебе, и себе. Појма ја немам где сам.

БАНЕ: У реду, разићићемо се, али неће ти бити лакше, нити шанса за неки нови почетак. Схватам, бојиш се да се не вежемо, хоћеш да побегнеш од мене, а знам да ме волиш.

(Милује је).

АНА: Као да се ти не бојиш? Спавали смо једном, и од онда више не. Читала сам да је потребно време да се људи ускладе. Мира каже да су почели да је зову курва у школи зато јој је довољно да је тип згодан, па да пожели да га искористи. . и буде са њим иако зна да је то само тад. Питала сам је да ли верује да ће наићи тип кога ће да готиви са ким ће бити дуже, кога ће осећати. Слагала ме је, и рекла не. Каже да је изгубила осећаје, да ништа не верује. Када сам јој рекла да не могу ни да се љубим ако не осећам сигурност, поверење, заштиту, насмејала ми се и рекла да је и моја кева савременија. Морам да узмем све што ми се данас нуди, јер сутра можда и немам. А шта имам данас? Бојим се, морам да одем од тебе. Опустиху се, и онда ћеш ме оставити. И шта онда- ићићу сама у биоскоп, плашићу се док се будем сама враћала из позоришта, утопићу се у сивило, посивећу.

БАНЕ: Ти непрестано тражиш, незадовољна и несрећна. Пичке данас јуре типове. Можемо да их имамо из така. Зашто би се неко мучио са рибом као што си ти? Зашто непрекидно да пази шта говори, да буде у непрекидном страху да те не повреди, да те учи, да ти показује, да јури

са тобом кроз парк по ветру, да се љуља по киши, у паркићу. Зашто, када може да се удува, и кресне коју пожели?

АНА: Зар се не умори од тога?

БАНЕ: Тако је. Зато пожели да се љуља у паркићу.
(Ана се насмеје)

Када сам слупао ђалетов ауто, ти си ме повела у шетњу. И било је дивно. Када ме је мурија покупила, ти си ме извукла преко комшинице да моји не сазнају. Када сам хтео да одустанем од испита, ти си ме натерала да изађем, и положио сам. И шта сад? Остављаш ме?

АНА: Да. Ти си мене теглио на жураје, са друштвом без дозволе за ношење мозга. Као црева сте, везује вас страх од самоће а мрзите се јер знате да немате где да одете, тако сте празни и мртви. Покушаваш да се извучеш преко мене, али и даље су стално ту, око нас. Сереш да ћу тебе лакше да упознам преко њих, а вагаш, упоређујеш. Твоја логика.

БАНЕ: Зашто ме стално сецираш?

АНА: Чудио си се како је могуће да ти једног дана напишем дивно љубавно писмо, а да ти други дан кажем да ми се гадиш.

БАНЕ: (Пали вуџу)
Доста је. Зашто раније ниси отишла?

АНА: Пусти ме, хоћу све да ти кажем на крају. Нећу репове, и нећу после да се дружим са тобом. Нисам отишла раније јер си ми ти стално говорио да је то лудост, а ја бих се уплашила да више никада нећу утонати ниучији широк и топао загрљај као што је твој, да ме нико више неће сатима слушати. А, да ли си ме ти уопште и чуо? Као да сам створила фикцију од тебе. Градила сам те онаквим какав бих желела да будеш. Стварност ми се стално уплитала, и разочаравала ме.

БАНЕ: Прво говориш како сам диван и изузетан према теби а онда да сам фикција. Ти си стварно откачена.

АНА: Нисам. Хоћеш истину? Знаш ли зашто сам само једном са тобом спавала? Зато што си се после тога удувао и звао ме Мила. Не мила, као нежност, него као твоја бивша. А знаш ли зашто нећу више да будем са тобом? Зато што чим се опустим и помислим да смо заједно,

нахрупи твоја банда и бивша Мила, која је сада наравно са Зораном, јер све мора да остане у истом кругу. Нераскидиви. Мене гледају као тренутно стање, и стално ме кецају.

БАНЕ: Значи, оно класично до бола: ОНИ или ЈА?

АНА: Ма, немој, нисам ја толико... банална.

Звоно на вратицима.

БАНЕ: Иди, отвори.

АНА: Отвори сам.

БАНЕ: (*Дере се*)
Отворено је!!!

Улазе: Мисило, Мила, Зоран и Мира. Жаморе.

МИРА: Човече, отвори прозор, овде је ужасно. Надуваћемо се од ваздуха.

БАНЕ: Где сте до сада? Донели сте ћепи?

МИСИЛО: Нисмо имали довољно кинте, дај ми, сићићу да купим.

МИРА: Додај ми пепељару.

Мисило љушћиа музику.

МИЛА: Бане, дођи у кухињу да скувамо кафу.

МИРА: Што не питаш ко ће све? Хоћу ја. Без шећера.

БАНЕ: Скувај сама.

МИЛА: Диж се, морам нешто да ти кажем.

БАНЕ: Можеш и овде.

МИЛА: Не могу. Полази за мном!

Тресак вратицима.

ЗОРАН: Раскинули су још пре три месеца, а он је прати у стопу. Као кер.

МИРА: Ниси духовит.

МИСИЛО: Мора, она увек нешто сломи, а знаш каква му је кева. Закерало.

АНА: Не морате због мене да се устручавате, само ви коментаришите.

ЗОРАН: Ја бих ипак отишао у кухињу.

АНА: Ти иди.

МИСИЛО: Идем ја. Хоћу и ја кафу.

Мисило отвара врати, чује се дрека из кухиње. Бане и Мила се љасно свађају, али не може да се разабере због чега. Мисило затвара врати.

ЗОРАН: Остави врата, хоћу да чујем у чему је ствар.

МИРА: Ко се бије тај се воли.

МИСИЛО: Не сери, Ана иди код њих.

АНА: Ми смо раскинули. Ја ћу сада кући.

ЗОРАН: Да гледаш кеву како ти се креше са оним наркићем. Видео сам га код Чупе, где и ми купујемо вутру. Он је, сине на игли. Јел то твоја кева финансира?

МИРА: Остави је на миру.

ЗОРАН: На теби? Нисам знао да имаш и такве склоности. Значи, ниси само курва?

МИСИЛО: Ти си љут због Миле, па се искаљујеш на њој. Одмах прекини!

ЗОРАН: Да нећеш да ме бијеш?

Ана полази ка вратима, Зоран за њом, сударају се са Банејом и Милом, који улазе.

БАНЕ: Унутра! Мила има нешто да вам саопшти.

МИЛА: Можеш и сам.

БАНЕ: Зашто ја? Ти си сигурна, ја још имам шансе.

МИЛА: Не морам да кажем Мисилу и Мири.

БАНЕ: Свима.

МИЛА: *(Пркосно)*

Дала сам крв из зезања, и позитивна сам- АИДС СИДА како хоћете. ЕЈ СИ ДИ СИ.

Насијаје ледена пауза.

МИРА: Нисте се ваљда кресали без куртона? Ви сте стварно дебили. После сам ја, курва и лужка.

МИСИЛО: Да ли си позитивна за рикњавање, или само пелцована? Читао сам да можеш да носиш вирус целог живота, и да се не разболиш

МИРА: Само се ти надај.

МИСИЛО: Ко се овде све кресао са Милом? Бане- сигурно, а ти Зоране?

- ЗОРАН: *(Насрне на Милу)*
Курветино једна, пичка ти материна, згазићу те. Кад сам стављао гумицу, ти си ми је скидала јер те је жуљала. Цркни скоте, али зашто ја? Од кога си фасовала, од игле? Чије? Кад би ти и знала.
- МИЛА: Можда и од тебе.
- МИРА: У холу амбуланте имате куртоне, на сваком киоску су гумице, али вама је и то скупо. Морате да пушите, да дувате, да лочете. Тако вам и треба.
- БАНЕ: Напоље, напоље!
- МИСИЛО: *(Ани)*
Јесте ли се креснули?
- АНА: *(Одсујино)*
Једном.
- МИСИЛО: Довољно, ако је било без гумице.
- МИЛА: Шта ћу сад? Ко ме да кажем? Где да одем?
- МИРА: Овде се умире због слепог црева јер немају ништа од опреме по болницама. Све су покрали, а камоли од СИДЕ. Шта су ти рекли?
- МИЛА: Заказали су ми на Инфективној, али нећу да идем тамо. Морам да нестанем. Размишљала сам да одем у Нови Пазар и да се тамо запослим. Можда нећу да се разболим.
- МИРА: Почни сад да шириш. Читала сам о једном америчком богаташу, који је намерно заразио гомилу звезда, па га сада туже. Много им вреди. Осветио се свима. Почни од ћалета, који те је малтретирао, па преко профана, до шефа државе.
(Смеје се)
Или, иди на Косово и срећуј ОВК, без такозваног.
- АНА: Морам кући, морам одмах кући. Мајка ми је болесна.
- ЗОРАН: Сиротица.
- БАНЕ: Ти остајеш овде, они одлазе кући. Мисило, донеси нам вотку, па идите. Молим те.
- МИСИЛО: Дај ми лову. Ти си бар пун ко брод.
- БАНЕ: Нисам ја, ћале је пун али ми не да, не задовољавам његов критеријум доброг дечка. За вотку имам. Држи.
- МИЛА: Додај ми цоинт.

Тресак врайџима.

ЗОРАН: Рекла си ми да сам ти други, после Банета.

МИРА: *(Насмеје се)*

Ниси јој, ваљда поверовао у ту причу о другом. Ја сам мислила да је та жвака умрла са нашим маторцима.

МИЛА: Ја не смем то никоме да кажем, али тражиће ме из Завода код куће. Бане, остаћу овде.

БАНЕ: Нећеш.

МИСИЛО: Идемо. Бане знаш већ оно-ако ти треба знаш где сам.

МИРА: Ако сам ти ПОТРЕБНА. И ти си завршио гимназију грађанине. Остајте ми здраво!

Тресак врайџима.

БАНЕ: Ово није ауто за четворо, само двојац без кормилара.

МИЛА: Ми имамо сада кормилара СИДУ.

БАНЕ: Мајка ти је неуропсихијатар, обрати јој се.

МИЛА: Она је брачни, мислим мрачни саветник. И има изреку: Ја сам јој само мајка, ја све последња сазнам.

МИРА: Имаш оца.

МИЛА: Као да немам, разведени су. Споразумно и крајње пристојно.

ЗОРАН: Ти имаш сиду, за нас није сигурно. Ја нећу ни да дајем крв.

БАНЕ: Зар ћеш моћи да живиш у страху.

МИЛА: *(Надувано)*

Кева ће да покрене оног маторог швалера из Лударе, и сигурно ће да ме затворе. Она је прави Хитлер, све што није савршено треба уништити. Савршена раса, а ја нисам савршена. Ја сам трулеж, она ће ме сигурно отровати када сазна. Неће дозволити да је брукам, а онда ће да инсценирају самоубиство. Накљукаће ме пилулама, не неће, и то би је обрукало. Биће суптилнија, она не носи бели мантил.

АНА: Идем ја кући.

БАНЕ: Идеш ти сада кући, Зоран ће да те испрати. Ево вам за такси.

МИЛА: Неће, дала сам његове податке у Заводу, и њега ће да затворе.

Гласна шамарчина, ѳушање и шмрцање.

БАНЕ: Сачекај да је сместим у такси.

МИЛА: Шта је? Зашто ме гледаш? Лепота није прелазна.

АНА: Али СИДА јесте.

БАНЕ: Мила, идеш. Хајде!

МИЛА: Зар баш морам? Здравом!

Треснуѿа враѿа. Ана ѳласно ѿлаче.

АНА: Знала сам да ће нешто страшно да ми се догоди. Лепо је мој деда говорио: *Како ѿе колевка заљуља, ѿако ѿе ашов закоѿа.* Нису ме желели, на силу сам се родила, и цео живот ми је усран. Можда и треба да умрем, никоме нисам потребна. Мари сам само на грбачи.

БАНЕ: Хајде, не буди плачипичка. Јача си ти него што сада изгледаш.

АНА: Шта ћу сад? Шта ћу сад?

БАНЕ: *(Срче ѿиће и ѳласно удише марихуану)*
Морамо да будемо разложни. Ништа још не знамо. Не смемо да паничимо. Сада бар нећеш да ме оставиш. У добро и у злу, ово ћемо заједно да прегурамо.

АНА: Колико ја знам ово је једина болест која не може да се прегура. Мари је лако, рашири ноге, плати и реши се баласта, а ја, све се врти око ширења ногу, јел да? Ви ширите нама, ми ширимо због вас, и онда се шире *(Поѿије воѿку)* болести. Баш добро подносим алкохол, јел да, обзиром да не пијем.

БАНЕ: *(За себе)*
Коме да се обратим, сви ће одмах да ме цинкаре. Колико имам лове? Да ли ти имаш нешто?

АНА: Немам, али могу да набавим, ширењем ногу. Дај ми пиће.

БАНЕ: Доста ти је.

АНА: Дај ми, зар ово није права прилика да се напијем. Али, ја нисам пијана. Но, но, на мене пиће уопште не делује Боље да сам затруднела, као Мара и мене би твоји избацили, као њу очеви, јер сви сте ви важни и отмени, ја немам чак ни безвредан пасош, дај ми још пића.

Ана се сруши, као свећа, а онда избљује. Бане излеи̑и напоље, доноси воду, умива је. Улази Мајка.

МАЈКА: Забога, шта је ово? Ала овде смрди.

БАНЕ: Изађи напоље.

МАЈКА: Која ти је па ово пропалица? Избаци то напоље. Одмах!

Мајка изађе, Ана љокушава да обрише свој лом.

АНА: Жао ми је, стварно ми је жао. Дај ми неки свој дукс ово ми је мокро. Опраћу, па ћу да ти вратим. Молим те, извини. Окрени се да се пресвучем.

БАНЕ: Не глупирај се.

АНА: Идем кући.

БАНЕ: Хоћеш ли да кажеш мајци?

АНА: Да ли се много плаћа вађење крви?

БАНЕ: Тај тест се доста плаћа. Набавићу нам лову.

АНА: Шта мислиш колика је вероватноћа да смо се заразили? Ти си био са њом шест месеци, али ти и ја смо само једном,
(Почиње да кија, и издува нос)
идем кући.

БАНЕ: Умиј се, смири се. Немој да препадаш ону јадну жену.

АНА: Она јадна? Будала. Ништа нећу да јој кажем. Цркла дабогда, она ми је за све крива.

Ана демонстрајивно излази.

БАНЕ: *(Неубедљиво)*
Сачекај, испратићу те.

III сцена

Зайамњење. Анина соба.

Гласна музика. Тресак враѿима.

МАРА: Смањи то! Ана, чујеш ме, смањи музику!

АНА: Смањи сама, ја учим.

МАРА: Како можеш да учиш уз ову дреку? Ја сам завршила средњу музичку школу, а ти слушаш турбан фолк. Да си хтела да учиш клавир не би слушала то ђубре. Смислили су га само да вам исперу и то мало мозга што сте могли у овој рупи од земље да развијете.

Ана уѿаси музику, ѿако да Мара ѿоследње речи изговара веома ѓласно, јер се надвикивала са ѿкз. музиком. Наѓло уђуѿи.

АНА: То знам напамет, али не знам докле ћу да једем виршле као кулинарски врхунац куваног јела. Где си до сада? Вероватно си била на кафанском ручку са клијентима. Зашто ми бар не донесеш неку храну замотану у салвету, кобајаги за куче, шенила бих само да нешто нормално поједем.

МАРА: Ма немој, јаднице, а кад хоћу да кувам тражиш само кромпир и шницле. Нећеш: кељ, купус, боранију, грашак, сарму, подварак, пилав, пасуљ, ђувеч нити паприкаш.

АНА: Хоћу супу. Масну пилећу супу са кнедлама. Ево, лучим у устима од глади само на помен хране. Сви мисле да сам генетски витка а ја сам гладна. Зашто ми бар ниси обезбедила неку бабу па да недељом једем ко човек. Шта си ти ручала? Немој да ми кажеш да си гладовала до шест поподне.

МАРА: Нисам гладовала, али сам појела само хамбургер и неке грицкалице. Кад радиш код приватника нема радног времена нити обзира. Крв ми пије. Сви они хоће да се обогате преко ноћи, а да никоме ништа не плате. Бар да имамо синдикат. Бар да имамо... било шта законито. А нисам се још опоравила од оне киретаже. Прошло је тек десет дана, и још крварим.

АНА: Хајде, још се ти мени исплачи на рамену. Гладна сам, жено. Не пушим, не пијем, не дувам, добар сам ѓак, али хоћу бар да једем!

- МАРА: Увек има нешто у фрижидеру.
- АНА: Зашто ти то не једеш? Обилазиш фрижидер у широком луку. Знаш шта мислим? Најбоље да ја негде... испарим. Шта, шта си то хтела?
- МАРА: Доста.
- АНА: Да ниси можда хтела да ме удариш преко уста, као што је тебе твоја мајка? Да ли си ти нормална?
- МАРА: Пустите ме. Шта је с тобом? Ти дефинитивно ниси оно моје дивно дете. Шта ти је?
- АНА: Доста ми је овог трајања, празног стана, ових ствари прикупљених са свих страна. Мрзим ову клавирчину која само скупља прашину! По цели дан сам сама!
- МАРА: Шта ја ту могу? Ја ти нисам друштво. Што си тако искључива, па сви беже од тебе? Зашто немаш бар три другарице, оне би имале бабе, па би јела код њих. Ја сам имала три другарице.
- АНА: Какве другарице? Ја нигде не излазим, никада немам новац. Ако хоћеш да будем спонзоруша, можда би ме неко и хтео, али онда су ми потребне нове крпице. Да ли можеш да се сетиш шта си ми последње пристојно купила? Носим полупоцепане ципеле.
- МАРА: Кад си их купила на бувљаку од шверцера, нећеш у нормалној радњи, нису ти довољно модерне.
- АНА: Знаш ли ти колико коштају ципеле у радњи?
- МАРА: А шта сам ја себи купила? И боље да обришеш ову прашиначину и склониш овај лом, него што драмиш.
- АНА: Искључиће нам телефон, стигла је опомена.
- МАРА: Немам пара. Радим од јутра до сутра, али нема ефекта.
- АНА: Што се бар не швалеришеш са неким лованом, него са оним губитником? Мислим да и њега пуниш.
- МАРА: Дам му понекад за цигаре, и то је све. Он ми ништа не тражи само љубав, а то бар имам на претек.
- АНА: Ти си ми права богиња љубави. Кад је имаш на претек што мало и не уновчиш?

Обе занеме.

АНА: Извини мама.

МАРА: Који је твој прави проблем?

- АНА: Шалиш се?
- МАРА: Дете, познајем те од кило мяса, никада ти није било важно шта једеш. Шта те стварно мучи?
- АНА: Мучи ме све, али основно је да... сам ја четврти разред гимназије.
- МАРА: Знам, па шта? Имаш проблема у школи?
- АНА: Маро, где ти живиш? Ја сам пред матуrom, шта ћу даље?
- МАРА: Зар нећеш на филолошки?
- АНА: Маро, филолошки је затворен, убијен, нема га.
- МАРА: Запосли се.
- АНА: Као ти? Ти си бар лепа, а шта ћу ја?
- МАРА: Ти си млада, а сви млади су лепо.
- АНА: Можеш ти и боље.
- МАРА: Па, шта хоћеш? Увек имаш дечка. Значи да си атрактивна.
- АНА: Значи да сам паметна и стреит, а не лепа.
- МАРА: Видиш, и то су квалитети.
- АНА: Али, то није гаранција за посао. Треба да носим мини, трепћем и серем, а ја то не могу. Где да радим: у бутицима шверцованог бофла, у кафићима где ми је глава у торби, у казину?
- МАРА: Ту те не би примили.
- АНА: Маро, шта ћемо? Где ми је отац?
- МАРА: У Канади, већ петнаест година.
- АНА: Хоћу код тате.
- МАРА: Жао ми је, али му нису дали да те призна. Зато се презиваш као ја.
- АНА: Како бих се презивала?
- МАРА: Јелисић.
- АНА: Чије је то презиме?
- МАРА: Твоје породице са очеве стране.
- АНА: Где они живе?
- МАРА: Ако их није одвео у Канаду, на Бановом брду. Имали су дивну кућу.

- АНА: Зашто те нису примили?
- МАРА: Забога, били смо четврти гимназије, као ти сада, први пут сам била са мушкарцем, и он са женом, и одмах нам се догодило. Његови нису хтели ни да чују.
- АНА: Да ли је ожењен?
- МАРА: Не знам.
- АНА: Где на Бановом брду?
- МАРА: Не сећам се адресе, али се сећам куће. Мислиш да су ти они неки излаз. Не заноси се. Никада нису питали за тебе, нити признају да си њихова.
- АНА: Јесам ли?
- МАРА: Исти отац, плунути.
- АНА: Сигурна си да ме не лажеш? Сећаш се приче када сам била мала, да ми је тата умро пре мог рођења, и зато имамо исто презиме. Када бих се удала, одмах бих узела мужевљево презиме.
- МАРА: Зар је то још модерно? Удаја?
- АНА: Није, али ја сам старомодна. Чудо сутрашњице.
- МАРА: Хоћеш да ти испржим кајгану?
- АНА: Испржила бих сама да има јаја.
- МАРА: Како нема јаја? Купиле смо. .
- АНА: Пре десет дана. Где ти живиш?
- МАРА: Знаш шта, наручићу ти пицу. Колико је пица?
- Мара исцјреса сийњии из новчаника. Броји ѓарице.*
- АНА: Биће и за кокишку.
- МАРА: Онда нећу имати ујутру за аутобус.
- АНА: Заборави, нисам гладна.
- МАРА: Ма не, дај ми број најближе пицерије.
- АНА: Доводиш ме у непријатну ситуацију.
- МАРА: Узећу од Мише за аутобус.
- АНА: Сигурна си.
- МАРА: Наручи пицу.

Ана исцјрчи из собе. Мара дубоко уздише, ѓали ѓелевизор, исцја она ужасна ѓурбан фолк музика. Мара са ѓађењем ѓаси ѓелевизор. Тресак врајиима.

АНА: Стиже за неколико минута. Милина мајка сама прави пицу са јогуртом. Одлична је.

МАРА: *(Уморно, леже на кауч)*
Узми рецепт.

АНА: Јел има Миша да ми да за биоскоп?

МАРА: Не знам, питај га кад уђе. Чујем га на вратима.

Тресак вратиима.

АНА: Ти више не звониш?

МИША: Зашто бих, имам кључ.

АНА: Можда се пресвлагим.

МИША: Погинуо сам тебе да видим голу.

МАРА: Доста, уморна сам.

МИША: *(Цмокне је)*
Ти си увек уморна.

АНА: Кад само она ради.

МИША: Ма немој, а ја?

Звоно. Тресак вратиима.

МИША: Дај, баш сам гладан. Зашто ниси наручила две, знаш да долазим

АНА: Не дам ти, моја је.

МИША: Ма немој, Маро, хоћу и ја.

МАРА: Дај му пола.

АНА: Не дам. Нека наручи сам.

МИША: Декинтиран сам.

Ана баца ѿицу на ѿод. Излази из собе.

МИША: Бацила је пицу на под. Како ћу сада да једем. Морам да дувам. Јел си скоро чистила? Стварно си могла да је васпиташ. Теби се бар нико није мешао у васпитавање. Знаш шта каже моја сестра, која ти бар знаш, има страшне... проблеме са бившим мужем. Е, па она каже да је теби лако, добро можда не баш теби, јер Ана нема пензију од оца, али удовицама. Имају пензију, бивши мужеви их не гњаве, нити уцењују преко деце, сви их жале и хоће да им помогну. Сиротим распуштеницама кажу да их не би оставио муж да су ваљале, не добијају алиментацију, и још их сви ниподаштавају.

- МАРА: Јел она то из личног искуства?
- МИША: Да знаш шта јој је јуче урадио онај кретен, на крају ћу морати да га бијем.
- МАРА: Мишо молим те иди кући хоћу да спавам.
- МИША: Ма немој, а шта да радим код куће? Само ти спавај, ја ћу да гледам телевизију.
- МАРА: Молим те не љути се и остави ме саму.
- МИША: Ако те сада оставим то ће бити заувек. Шта мислиш да си ми ти па нека премија. Матора си, имаш ону клипачу, немаш лову, ни кола. И ти се усуђујеш да ме тераш. Имаш ли пиво?
- МАРА: Немам. Иди.
- МИША: Хоћеш ли ти батине?
- МАРА: Не почињи свађу. Исувише сам уморна. Мислим да би требало да се разиђемо.
- МИША: Не можемо. Још нисам завршио пицу.
- МАРА: Врати ми кључеве.
- МИША: Дођи и узми их.
- Миша је задиркује, она оћвара комоду и вади ћисћољ.*
- МИША: Зар би ти пуцала.
- МАРА: Кључеве.
- Миша сћушћиа кључеве на сћочић.*
- МИША: Ти немаш дозволу за ту играчку.
- МАРА: Ни ти. Напоље!
- МИША: Осветићу ти се, нико до сада није избацио из куће једног Радуловића! Знаш ли ти ко је мој отац? Начелник дечјег одељења ОРЛ клинике. Имамо ми везе.
- МАРА: Напоље!!!

Миша излетић, ћресне вратићима.

Затиамњење.

IV сцена

Ана вежба клавир. Оџварање враџи.

МАРА: Госпођица свира. Сад си се сетила? Колико је било проблема да вежбаш, и на крају шта-одустала си. Обећавала си ми, и лагала ме како вежбаш, а резултат је био НИШТА! И ти се сад усуђујеш да додирујеш тај божји инструмент. Колико сам се само наплаћала допунских часова. Склони се од мог клавира!!!

АНА: Шта је теби? Што хистеришеш?

МАРА: Ја хистеришем? Па, и хистеришем. Знаш одакле долазим?

АНА: *(Тихо)*
Заболе ме.

МАРА: Из твоје школе. Звала ме је разредна, не зна шта се са тобом догађа. Имаш много изостанака, оцене су ти катастрофа. Питала ме је да се ниси заљубишка? Замисли, какав имбецилан термин. Додала је да се нада да немамо неки већи проблем. Замисли, у овом дивном срећеном друштву, у овој развијеној држави да факултетски образовани, паметни и здрави људи имају неки проблем, па то је незамисливо! Таман посла, рекла сам јој, нас две живимо идеално. Онда је она мени кукала пола сата полушапатом на уво, како не примају редовно плате како се опет спрема штрајк, а она је против тога, али неће да буде штрајкбрекер итд. Једва сам је се отресла. Поздравила те је, као врхунац ироније, пошто те више не виђа у школи. Знаш ли на кога ме је подсетила? На нашег свештеника. Кад год га сретнем уместо да ја њему кукам, као католичким свештеницима њихови верници, он мени кука. Последњи пут је то било о његовој мајци која је избеглица, па чезне за својим домом, а он не може да јој помогне. Хтела сам да му кажем да пусти Бога да јој помогне, али не могу да будем кучка.

МАРА: Где ћеш? Ниси ми одговорила за изостанке и оцене.

АНА: Да ти донесем чашу воде. После ове тираде су ти се сигурно осушила уста.

МАРА: Па, ти ниси ни судове опрала. Зар све ја треба да радим? Лења си на бабу, ти гени су право чудо. Она је била нешто најлење и најпрљавије што сам упознала.

АНА: Наравно- мајка мога оца. Кад си само стигла то да приметиш? Где ћеш?

АНА: Напоље.

МАРА: Морам да знам где одлазиш, знаш шта се све дешава у граду? Ти ниси провокативна, али рикошет не бира. И стави нешто на главу, почела је киша. Измасирај ме мало, боле ме леђа.

АНА: Не могу.

Ана излази, судара се са Мишом. Он неће да је ђусџи, завијлава је, она ѓа одђурне и излази.

МАРА: Како си ти ушао?

МИША: Кроз врата, имам кључеве.

МАРА: Узела сам ти кључеве.

МИША: Направио сам дупликат. Не мислиш ваљда да си оригинална и да те нисам провалио? Читам те ко дечји буквар. Знао сам да ћеш да ми узмеш кључеве, али не дам се ја лако.

(Покушава да је зађрли)

Зар ти нисам недостајао?

МАРА: Ниси.

МИША: Ни мало? Лажеш? Види шта сам ти донео.

МАРА: Леп прстенчић, али како знаш мој број?

МИША: По мом малом прсту. Лепо ти чучи.

МАРА: Којој си га скинуо?

МИША: Купљен, видиш кутијицу, хоћеш рачун?

МАРА: Одакле ти новац?

МИША: Почео сам да радим.

МАРА: Ти? Као телохранитељ?
(Смеје се извешџачено).

МИША: Обезбеђење. Мораћу да узмем и мој штољпи. Даће ми дозволу. А добро си ме појурила са њим. Нисам могао да се сетим да ли је напуњен, па сам изашао, иначе не бих. Каква си лудача могла си де ме упуцаш у таку.

- МАРА: (Оѿвара фиоку)
Узми га, ионако нисам волела што је овде. Да ли си ти долазио у међувремену?
- МИША: Немој да ме ложиш, дај ми га.
- МАРА: Кунем ти се, није овде. Погледај сам.
- МИША: Ако је она твоја лујка дала неком ортаку, сломићу је.
- МАРА: Не верујем, њу то не занима.
- МИША: Можда су је напржили ортаци, ако се избрбљала да га има. И шта ћу сад?
- МАРА: Ја ћу да разговарам са њом. Немој ти, молим те.
- МИША: Прпа, качиш да је код ње. Где је отишла?
- МАРА: Не знам, измасирај ми мало леђа.
- МИША: Одјеби, дао сам ти прстен. Доста ти је. Идемо на клопу, дотле ће и она да се врати, а после бисмо могли и мало... знаш од кад нисмо.
- МАРА: Уморна сам. Морала сам да одем и до њене школе. Има проблема.
- МИША: Диж се некретнино. Немаш сто година.
- Изразе.*

V сцена

Улазе Ана и Бане.

АНА: Да нисам видела да излазе не бих се ни враћала. Избегли смо их за длаку.

БАНЕ: Шта ће ти тај пиштољ? Имамо ми нашег тихог убицу. Зар си заборавила?

АНА: Да ли си добио резултат?

БАНЕ: Да, позитиван сам. А ти?

АНА: Немам намеру да дам крв.

БАНЕ: Зар ћеш моћи да живиш у страху? Као Зоран?

АНА: У том страху има и наде, а у твом никакве. Шта су ти рекли?

БАНЕ: Разговарали су са мојим оцем.

АНА: Рекао си му? Да ли си мене спомињао?

БАНЕ: Тебе не, само Милу.

АНА: Како су реаговали твоји родитељи?

БАНЕ: Мајци нисмо рекли, а отац је занемео, и онда одмах почео да тражи решење. Знаш да је он конструктиван човек.

АНА: Шта ће бити са мном? Рекао си да ћемо кроз ово да прођемо заједно.

БАНЕ: Ја не могу да те одвучем да даш крв... нити да те пријавим. Шта ја могу? Да ли си рекла својој мајци?

АНА: Боже сачувај. Да ли се још чујеш са друштвом?

БАНЕ: Зорана нигде не могу да нађем, а Мила је у кућном притвору.

АНА: Штета што не можемо да направимо журају, једну од оних ваших. Па да раширимо вирус, кроз етар (*Смеје се, њонавља*) Журају, никада се у њима нисам сналазила. Сада бих уживала.

БАНЕ: Ти и не знаш да ли си заражена. Једном смо се креснули и ако ниси имала никакву раницу, можда си и чиста.

- АНА: То нећемо скоро сазнати. Бар не морам да мењам начин живота, и до сада ми је био усран. Да бар имам нека мала средства за живот, не бих излазила напоље.
- БАНЕ: Убиј мене и иди у затвор.
- АНА: Почињемо да серемо. Шта да радим? Лежем са том мишљу и будим се са њом.
- БАНЕ: Рескирај и дај крв. Ако си негативна бићеш мирна, ако ниси све ти је једно.
- АНА: Какве сам усране среће, сигурно сам позитивна. До сада сам често размишљала да се убијем, а сада када имам разлог о томе најмање размишљам.
- БАНЕ: Жене се ретко убијају пиштољем, чешће пилулама или вешањем. Чистије је.
- АНА: Ја нисам жена. Ево ти га.
- БАНЕ: Одкуд ти?
- АНА: Од Мариног, рецимо, дечка Мише. Он ти је неки турбо криминалац. Више је размажени силеција. Кобајаги је ово врућа пуца, па га држи код моје кеве Лажњак. Миша, не штољпи.
- БАНЕ: Када сам се заносио да упишем режију, прочитао сам да ако се пиштољ појави у првој сцени, мора до краја и да опали.
- АНА: Значи, ако неко добије СИДУ, он мора и да да крв.
- БАНЕ: Тако је.
- АНА: Како си тако cool?
- БАНЕ: Под седативима сам. Тата каже да сада не смем да се трошим
- АНА: Волела бих да видим Зорана. Требало је све четворо ово заједно да прегурамо. Слушај мене, ти и ја нећемо заједно, а камоли у четворо. Пролупала сам како си ми сада далек, а сећаш се наших разговора?
- БАНЕ: Знаш о чему непрестано размишљам? О сексу. Глава ми је у торби, а ја све време непрестано размишљам о ономе што бих радио с тобом. Ти знаш да ја нисам неки веран тип, али тек сада мислим о разним фазама нежности, не могу да верујем да више никада нећу да те осетим. Сконцетришем се на твоју надланицу, па је

милујем и лижем док не зацврчиш, онда пређем на мишицу, скоро под пазух, па те дотичем и удишем.

АНА: Колико сам читала, моћи ћеш са куртоном, ако женска хоће, само цупи мора да зна да си позитиван и да те бескрајно воли.

БАНЕ: Плашим се да више нико неће имати довољно времена за то.

АНА: Само немој да утонеш у патетику, јер ћу да изађем напоље.

БАНЕ: Дођи, само бих да те осетим, нећу чак ни да ти дахћем у цуфа (фацу).

АНА: Мука ми је.

БАНЕ: Молим те, никада ме више нећеш видети.

АНА: Молиш, па шта је ово, растанак. Ти се као опрашташ од мене?

БАНЕ: Да, отац ме шаље у Швајцарску, код тетке. Знаш да је она лекар.

АНА: У Швајцарску? Одлазиш у Швајцарску?
(Узмува се)

Лако је вама. Напунили сте џепове и имате излаз. Зар ће тату да ти пуне да оде одавде?

БАНЕ: Има начина.

АНА: А са колико нула се пише тај начин...
(Цинично)
Шта си рекао кеви?

БАНЕ: Све је то тата средио.

АНА: Ја непрестано размишљајем о томе како ми је ово казна што сам била неразумна и дозволила да ме креснеш иако ми није било до тога. Да ми се ово догодило у љубави и страсти не би ми било жао, овако... Значи одлазиш. О кеј.

БАНЕ: Можда пробам да те зовем оданде... Дођи код мене, молим те.

АНА: Да ли знаш да су шимпанзе носиоци вируса СИДЕ?

БАНЕ: Где си то прочитала?

АНА: Чула сам на Деведесетдвојци.

- БАНЕ: Само тако нешто и може да се сазна. Нема никаквих приручника, нити популарне литературе. Ишао сам у ЈАЗАС. Имају само неки приручник за наркиће, на енглеском.
- АНА: Хоћеш нешто да попијеш, или одмах путујеш.
- БАНЕ: Ана, нема разлога да се љутиш на мене. Ти си хтела да раскинемо, још пре овога.
- АНА: После овога си рекао да ћемо заједно да прођемо кроз све.
- БАНЕ: Ана, смири се. Купи лоз. Хоћеш премију, а немаш лоз.
- АНА: Да ми ниси ти та премија?
- БАНЕ: Нисам то мислио, већ не знаш да ли треба са овим да се суочиш, а бесниш. Нисам ти ја ништа крив, нисам те силовао.
- АНА: Ниси, али си се био укурвио, и као малочас ми просуо слатку жваку, тиху музикицу, љигу, мало вина, и ето ти. Огребао си се за сношај.
- БАНЕ: Хтео сам да ставим куртон, али ти си рекла да не треба.
- АНА: Кад си га тражио читавих пола сата, дошло ми је на крају да што пре завршиш, и тако је и било.
- БАНЕ: Није био квики.
- АНА: Био је, веруј ми. Ништа нисам осетила.
- БАНЕ: Церекала си се после. Ви жене се свађате ако останете незадовољене.
- АНА: Да нисам глумила и оргазам? Све је то било од мало доброг вина.
- БАНЕ: Немој сада да се љутиш на мене, низбогчега. Седи још мало овде.
- АНА: Докле имаш излаз?
- БАНЕ: Ово је све умерено, али ти си једина девојка коју сам икада волео, и коју заиста волим.
- АНА: Ја тебе не волим, и мислим да смо се довољно опраштали. Најбоље би било да одеш.
- БАНЕ: Не могу тек тако да одем. Шта је с тобом?
- АНА: Са мном? Молим те, иди.

Ујада Миша. Церека се.

- МИША: Чуо си даму. Бриши клинац.
 АНА: Шта ћеш ти овде? Где је Мара?
 МИША: Остала је са друштвом у кафићу, ја сам јој рекао да идем да пишам. Чека ме Мара, добра је она.
 БАНЕ: Ана, идемо и ми.
 МИША: Шта је клинац, још си овде?
 БАНЕ: Ана, полази.
 АНА: Збогом Бане, путуј са својим татицом, и пошаљи ми разгледницу.

Гледају се. Ана се мрштини. Бане излази.

- МИША: Шта ће ти мој пиштољ, одмах ми га врати.
 АНА: Нисам ти га ни узела, само разгледам, у мојој је кући.
 МИША: Хоћеш праву пуцу, шта ће ти метална. Вучеш се са овим балавцима, а не знаш да без старца нема ударца.
 АНА: Којим ти језиком говориш? Колико си млађи од Маре? Бар пет година.
 МИША: Говорим природним језиком. Ја сам ти бре природан сто посто. Немам три колоњске воде на себи, нити куртон са зеком на врху. Ја кад га набијем, очи испадају. Питај кеву. Што се залепила за мене, па ми не да да дишем? Није само због мојих лепих очију.

Ана ћочиље да му се смеје, прво дискрејтно, а онда хистерично. Он је посматра, у чуду, а онда јој прилази, и дрмуса је.

- МИША: Шта ти је бре, лујко, на чему си?
Ана љасно издувава нос, полако се смирује. Он је не ћуштиа. Ана покушава да му се измиђољи, али он је дрпа. Ана га зуреа.
 АНА: Шта је, хоћеш да ме караш?
 МИША: Помози ми, нећу да те цепам, ја нисам силедија.
 АНА: Пусти ме.
 МИША: Сад не могу, и да хоћу. Морам да те карам.
 АНА: Да ме караш? Па, карај ме!!! Изволи! Црко дабогда!!! Карај ме!!

Тресак враћима. Улази Мара.

- АНА: Мама, сада би требало једно од нас двоје да ошамариш, али не знаш кога, или не знаш ко ће да ти врати.

- МИША: Ја сам само дошао по свој пиштољ.
- МАРА: По ово си дошао? Не знам да ли ћеш да га однесеш али себе хоћеш, и то коначно, иначе ћу те убити ко пса.
(Оћали)
Одмах!
- МИША: Јеси ли ти луда. Могла си да нас погодиш. Идем, идем, Остављам ти све и прстен и пиштољ.
- МАРА : Напоље!!!
- АНА : Дај ми тај пиштољ. Немој да патиш, вратиће ти се он, а и ако се не врати, таквих има на хиљаде у овом граду. Никада неће сазнати да си му управо спасила живот.
- МАРА: Пиштољ ти не дам. Биће добро ако неко не позове полицију. Бане те чека испред врата.
- АНА: Не знам шта ти је Бане рекао, али ми нисмо више заједно. И он много лаже. Идем.
- МАРА: Стани. Шта ти мислиш о мени?
- АНА : А ти о мени?
- МАРА: Не одговарај ми противпитањем као глупача, него јасно и прецизно. Како ме ти видиш?
- АНА: Као губитницу са факултетом, без лове, без мужа, без родитеља, са мном на грбачи, без наде.
- МАРА: Дакле, ти мислиш да ја немам никакав друштвени значај, а ни породични.
- АНА: Тако је. Била сам јасна и прецизна. У овом друштву си нула, а ниси била у стању да нас извучеш у неку земљу где се живи цивилизовано. Зашто си ме родила? Из ината?
- МАРА: Бане је, вероватно и даље испред врата, испрати га и врати се овамо.

Тресак врајџима. Зајамњење.

 VI сцена

Бане вежба на клавиру. Ана лежи на њоу.

АНА: Овако ја разумем лепо се опростити. Да ли си само ово желео? Још један секс за понети.

БАНЕ: Мало ми је. Хоћу још, хоћу никада да не престане, да умрем у твом загрљају.

АНА: Да ли ми је то комплимент? Поведи ме, и то ће бити извесно. Ти свираш, ја ћу да се обучем.

Отшварање вратица.

ОТАЦ: Шта сте ви? Животиње? Не, ви сте обични идиоти. Знаш ли ти, девојчуро, да пошто си му пренела ту, ту инфекцију, да би требало да те спалимо наркоманско ђубре! И ти се усуђујеш да ми уђеш у кућу, а теби је Бане сврака попила и оно мало мозга што ти је остало. Иста си будала као и твоја мајка. Гадите ми се! Само дувате и спарујете се без икаквог смисла, или емоција! Ништа друго и не радите! Лезилебовићи!

Бане њокуша млако да реађује.

АНА: А шта сте нам ви, господине успешни, оставили да радимо? !? Све сте покрали, остало сте уништили, затрли! Нисам ја пренела вашем сину СИДУ, него његова предходна девојка, од успешних родитеља, такође! Ја сам стреит, чак и не пушим, а ово је био чин милосрђа вашем сину, јер не верујем да ће више икога да кресне. Ви се мени гадите! Идите и на крај света, и лечите свог синчића од СИДЕ!!!

Улази мајка.

МАЈКА: Какве СИДЕ? Ко има СИДУ?
(Грчевито грли Банеица)
 Бебице моја, шта ви то кријете од мене? Господе, ко има СИДУ?

Отац је вуче ка вратицима.

ОТАЦ: Хистерична кучка, хипотетично говори, погрешно си чула.

АНА: Добро сте чули, ваш син има СИДУ,
(Бане се њокрива њреко ѓлаве)
 одлазе без вас у Швајцарску да га лече, од неизлечиве болести.

Оѿац ѿресне враѿиима, Мајка урла у Off-и.

БАНЕ: Ово је био *coup de gras*, а не *koitus de gras*. Све је дошло на своје место. Јеси ли бар данас свршила?

АНА: Шалиш се? Ја сам још неразвијена, фригидна, оптерећена, ко зна шта сам.

Ана бризне у ѿлач. Бане је загрли.

БАНЕ: Хоћеш ли да одем сутра са тобом да даш крв?

АНА: Шта си рекао мојој мајци?

БАНЕ: Оно што мора да зна. Да ниси ти, рекао бих ја и својој. Овако, вратила си моме оцу, а моја мајка је добила шта јој следује.

АНА: Шта мени следује? Ја само хоћу нормално да живим. Гледала сам у страним филмовима, може нормално да се живи. Бане, хајдемо на неку планину, има напуштених сеоских кућа, ништа ти неће бити боље у болницама, умрећеш нехумано, са цевчицама у телу, овако- можда у природи има и лека за тебе, а ако и не буде угасићеш се природно. Ево, ја хоћу да одем са тобом. Не морамо да им се јављамо, обоје смо пунолетни, више не одговарају за нас. Бане, размисли.

БАНЕ: Сада ми још само фали романтизам. Умро бих без купатила, интернета, добре клопе. Доста ми је нових решења. Нећу више уопште да размишљам о било каквим решењима. Нећу више уопште да размишљам о било каквим решењима, хоћу да уживам још мало. Може ми се. Ионако никоме није гарантовано кад ће да цапне. Идеш улицом, падне ти фасада овог распаднутог града на главу, и готово. Ђао, енде, финито.

Мајка улеће унуѿра.

МАЈКА: Ко мене може да растави од мог јединог детета? И ја идем у Швајцарску, хоћу да будем уз тебе сваке секунде. Ово није мушка ствар, није хокеј, овај живот сам ти ја дала, ја сам свашта трпела у овом браку због тебе, а сада испаде да ти је он већи пријатељ. Има сестру у Швајцарској, па шта, имам и ја брата у Шведској. Разговараћемо ко има боље услове за тебе, а нико неће да одлучује сам. Разумете!

АНА: Заиста ћеш да уживаш.

Ана излази. Мајка балави над Банеѿом.

Заѿамњење.

VII сцена

*Анина соба. Мара сјоју са њаином у руци. Вади њишиољ. Ошва-
рање враиџа. Врађа њишиољ у њаину. Улази Ана*

АНА: Помислила сам да си изашла.

МАРА: Тек сам ушла.

АНА: И ми бисмо сада као требало да се суочимо и разго-
варамо.

МАРА: Како хоћеш.

АНА: Молим?

МАРА: Претпостављам да си се до сада изразговарала са неким,
ако у овој ситуацији има шта да се каже.

АНА: И шта мислиш?

МАРА: *(Иронично)*
Мене питаш шта мислим?

АНА: Зар има још неког у овој соби? Дај, немој да се дуриш
као дете, ако нећеш да причамо, ја ћу да гледам ТВ.

Ана ујали ТВ. Мара ћуји.

МАРА: Ако га одмах не угасиш, разбићу га.

АНА: Добро, угасићу га. Зашто би га разбијала кад други не
можеш да купиш?

МАРА: Тачно, али могу лако да живим без њега. А ти?

АНА: Ја могу и да не живим. У ствари најлакше могу да живим
без ове клавирчине.

МАРА: Шта ти имаш са мојим клавиром? Нежан контакт прс-
тију са диркама?

АНА: Управо сам рекла, баш ништа.

МАРА: Увек говориш о ономе што је ништа, а да ли има нешто
у твом животу што је нешто. Да ли би требало то нешто
да ми саопштиш?

АНА: Бане ти је већ рекао.

МАРА: Бане ми је рекао да имаш озбиљан проблем о коме бисмо
ти и ја морале да разговарамо. То је све, а ја се сатима
убијам да смислим шта то може да буде. Да ли си трудна?

АНА: У три лепе пичке материне, ја сам мислила да ти је
рекао, зашто сте ме овако навукли ко чарапу, па ме
газите, газите!

- МАРА: У овој кући се не псује. Ти то знаш, и ја то више нећу да чујем. Ако је неко изгажен, то сам ја. Сатима већ размишљај где сам погрешила, и шта да радим?
- АНА: Требало је да почнеш пре неколико година, сати су мало за ово срање од живота.
- МАРА: Убићу се.
- АНА: (Сажаливо)
Мама, нигде ти ниси погрешила. Бориш се да преживимо, откупила си овај стан својих родитеља по трећи пут, имаш нека примања, имаш чак и клавирчину, коју још ниси принуђена да продаш... У овој руетини од државе ти си јунак, жена див. Швалери су ти мало дискутабилни, али нико није савршен.
- МАРА: То сам ја. А ти?
- АНА: Шта ја?
- МАРА: Каква си ти, који проблем тебе мучи?
- АНА: Своје проблеме и не морам да ти излажем. Пише чак и у њиховим новинама. Они су нерешиви. Да ли знаш да је гомила горила упала на Филолошки факултет и пребила студенте. Боље речено студенткиње, јер је то углавном женски факултет. Јуначине. Ја треба то да упишем.
- МАРА: Прво матурирај, молим те.
- АНА: Ако успем, пошто школе стално прете штрајковима, професори нам умиру од глади и понижења.
- МАРА: Опет ме увлачиш у опште проблеме, неће моћи. Хоћу да знам шта ми Бане није рекао.
- АНА: Шта све ја хоћу, а не могу.
- МАРА: Ана, мени је свега доста.
- АНА: Кажу да је и то један од симптома климакса. Срећом ја сам изашла из пубертета.
- МАРА: Да ли знаш колико је мени година?
- АНА: Нормално, од мене их не кријеш као од твојих млађих швалера, али климакс је растегљив.
- МАРА: Шта ће мени овај разговор? Још ми само одговори, да ли би се заиста са Мишом, да ли би спавала са њим?
- АНА: Шта кево, шта, кажи прави глагол. Само чекам то питање. Да ти нисам покварила дивну љубавну везу? Не, не бих. Пиштољ ми је био при руци. Добио би метак у дупе, па би трчао код свог татице да му га вади на Дечјем

одељењу. Имаш још неко питање? Ако немаш, имам ја. Како да се ти и ја раздвојимо у овим животним околностима? Имаш неку идеју? Да будем јаснија, како да ти и ја више не живимо заједно?

МАРА: Шта је с тобом, дете? Ја никога осим тебе немам. Да ли си полудела. Ово што се ми пецкамо није разлог за такав... предлог.

АНА: Да се разумемо, ово није пецкање, ово је наш јебени, извини кево, живот. Да ли треба да мислим како ће твој следећи дечко да ме нападне, или ти да стрепиш како ћу да га заводим. Имаш довољно година да можеш да нам смислиш право решење. Треба ми само смештај, снаћићу се за трошкове. Запослићу се у неком бутику, или кафићу. Где све девојке, ту и ја. Не можеш да ми задржиш ниво без пара. Жао ми је. Дакле, да ли можемо да продамо овај стан, купимо теби мањи, а мени дамо остатак. Изнајмићу собу.

МАРА: Да ли ти знаш шта значи бити подстанар? Биће ти горе него овде. Да ли можеш да издржиш бар док не матурираш, а онда имаш више могућности. Можеш да упишеш факултет у провинцији, и да тражиш стипендију. Овај стан је све што имам, и нећу да га продајем.

АНА: Зар нисам ја све што имаш?

МАРА: Зашто ме мучиш. Ово је све што ми је остало од родитеља, и требало је теби да остане. Где да одем? Бане ми је мозда пренео сиду, аидс, разумес. Усрала сам мотку. Отићи ћу, али само у ковчегу. Разумеш. Ово не може да се поправи.

Мара почине да цмиздри.

АНА: Дакле, ми жене заиста само цуримо. Суза, сузу стиже, а, кево?

МАРА: *(Хистерично)*

Доста ми је свега, дај ми тај јебени пиштољ, убићу се одмах, на твоје очи, јел то хоћеш!? ! Дај ми тај пиштољ!!! Доста ми је свега! Чујеш?!? Додај ми га.

Ана бежи најоље, Мара се сајлетије и њада њред врајима. Ана јој залуји врајиа њред носом. Мара цвили као изубијано ѡсејо. Узима ѡашину.

Зајамњење.

Чује се ѡуцањ.

VII сцена

Бане и даље вежба на клавиру.

МАЈКА: И даље ми се не допада идеја да је оставимо саму у стану, може свакакве да довлачи, и да ти отац већ није отпутовао, не верујем да би пристао, али шта ћу, мајке су у стању све да ураде за своју децу. Девојко, да ли твоја мајка зна где си?

АНА: Не, посвађале смо се.

МАЈКА: Како се зовеш?

АНА: Ана...

*(Пауза, изговори очево ѿрезиме)
Јелисић.*

Бане је ѿогледа, слеѓне раменима.

МАЈКА: Колико година имаш, Ана?

АНА: Осамнаест, пунолетна сам.

МАЈКА: Јадно дете, ти си она што не пуши само пије и повраћа.

АНА: Не, не пијем, оно је било када сам сазнала за СИДУ извините.

БАНЕ: Нећеш ваљда то да јој памтиш?

МАЈКА: Нећу. Закључала сам наше собе, и велико купатило имаш мало са туш кабином, и кухињу. Чувај ми кућу.

БАНЕ: Што дуже, ако да бог.

МАЈКА: Идем да зовем такси, нећеш са нама до аеродрома?

БАНЕ: Неће, мрзим растанке.

МАЈКА: И ја.

Мајка излази.

БАНЕ: Сав новац који сам имао оставио сам ти. Пробај и ти да се запослиш, али ради матурски, молим те. Обећала си ми да ћеш дати крв. Закуни се.

АНА: Молим те, не брини се за мене. Све сам сигурнија да сам здрава.

БАНЕ: Немој да се уљуљкујеш, то ништа не значи.

АНА: Шта ти имаш од тога што знаш? Извини, нећу опет. Стварно сам неразумна. Обећала сам, и испунићу. Отићи ћу код те ваше познанице, иако бих више волела да су ми сви непознати.

БАНЕ: Без много приче, дођи да те пољубим. Идем.
Бане је нежно пољуби у образ.

МАЈКА: *(Off)*
Такси је стигао!

БАНЕ: Молим те, јављај ми се. Знаш са Е-мејлом. Уплаћен је... ја...

АНА: Ако паднеш у патетику, ја ћу да изађем.

БАНЕ: Овај пут ћу ја да изађем, плашим се заувек.

Ана почиње грчевито да њлаче.

К Р А Ј